

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 29 september 2010 in zaak nr. 09/48664 in het
geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 juni 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, buiten behandeling gesteld.

Bij besluit van 4 december 2009 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond verklaard en de aanvraag alsnog in behandeling genomen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 oktober 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling betoogt in grief I dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij volgens richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn) geen verblijfsrecht kan ontlenen aan het toeristische verblijf van haar dochter in België gedurende de kerstvakantie van 2008, nu dat verblijf onvoldoende is voor het oordeel dat haar dochter voor de toepassing van het gemeenschapsrecht relevante grensoverschrijdende activiteiten heeft verricht. Onder verwijzing naar jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) voert de vreemdeling daartoe aan, voor zover thans van belang, dat het afnemen van diensten als toerist behoort tot de rechten van vrij verkeer, zodat haar dochter als gemeenschapsonderdaan is aan te merken.

2.1.1. Ingevolge artikel 20, eerste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van

een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap, doch komt niet in de plaats daarvan.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, genieten burgers van de Unie de rechten en hebben zij de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald.

Ingevolge artikel 21, eerste lid, heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Ingevolge artikel 1 van de richtlijn, voor zover thans van belang, worden bij de richtlijn de voorwaarden voor uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door burgers van de Unie en hun familieleden vastgesteld.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, wordt voor de toepassing van de richtlijn onder "burger van de Unie" verstaan: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder d, voor zover thans van belang, wordt onder "familie lid" verstaan: de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, die te hunnen laste zijn.

Ingevolge het derde lid wordt onder "gastland" verstaan: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, is de richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, tweede lid, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder e, onder 1° en 2°, van de Vw 2000 wordt onder "gemeenschapsonderdanen" verstaan: onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie die op grond van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het EG-Verdrag) gerechtigd zijn een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven en diens familieleden die de nationaliteit van een derde staat bezitten en die uit hoofde van een ter toepassing van het EG-Verdrag genomen besluit gerechtigd zijn een lidstaat binnen te komen en er te verblijven.

Ingevolge artikel 9, eerste lid, voor zover thans van belang, verschaft de minister aan de vreemdeling, die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder e, en gemeenschapsonderdaan is als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder e, onder 2°, een document of schriftelijke verklaring waaruit het rechtmatig verblijf blijkt.

2.1.2. De dochter van de vreemdeling bezit de Nederlandse nationaliteit. Niet in geschil is dat de vreemdeling bij haar dochter woonachtig is en te haren laste komt. Evenmin is in geschil dat de dochter samen met de vreemdeling in 2008 naar België is gereisd, dat zij aldaar samen met de vreemdeling gedurende de kerstvakantie als toerist heeft verbleven en dat de vreemdeling haar vervolgens heeft begeleid bij haar terugkeer naar Nederland. Uit de jurisprudentie van het Hof (onder meer het arrest van

19 januari 1999, C-348/96, Calfa, punt 16; www.eur-lex.europa.eu) volgt dat het recht van het vrij verrichten van diensten impliceert dat degenen voor wie diensten worden verricht, zich met het oog daarop vrijelijk naar een andere lidstaat kunnen begeven, zonder daarbij door beperkingen te worden gehinderd, en dat onder meer toeristen zijn te beschouwen als personen voor wie diensten worden verricht. Dat de dochter van de vreemdeling aldus, zoals de vreemdeling terecht betoogt, met haar verblijf in België gebruik heeft gemaakt van haar recht van vrij verkeer en derhalve als gemeenschapsonderdaan is aan te merken, betekent evenwel nog niet dat de vreemdeling reeds hierom bij terugkeer met haar dochter in Nederland aan het gemeenschapsrecht een verblijfsrecht kan ontleen, in die zin dat zij in aanmerking komt voor afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000.

2.1.3. In het arrest van 7 juli 1992, C-370/90, Surinder Singh, punt 23, (www.eur-lex.europa.eu) betreffende de toepassing van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, heeft het Hof overwogen dat hier niet een nationaal recht in het geding is, maar de rechten van vrij verkeer en vestiging die de artikelen 48 en 52 EEG-Verdrag (thans de artikelen 45 en 49 van het VWEU) aan gemeenschapsonderdanen toekennen. Deze rechten kunnen hun volle werking niet ontplooiën, indien een onderdaan, door obstakels die in zijn land van herkomst aan de toegang en het verblijf van zijn echtgenoot in de weg worden gelegd, ervan kan worden weerhouden om die rechten uit te oefenen. Daarom moet de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan die van deze rechten gebruik heeft gemaakt, wanneer laatstgenoemde naar zijn land van herkomst terugkeert, ten minste dezelfde rechten van toegang en verblijf genieten als die welke het gemeenschapsrecht hem zou toekennen, indien zijn echtgenoot zou besluiten om naar een andere lidstaat te gaan en daar te verblijven.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 7 september 2010 in zaak nr. 201000977/1/V1; www.raadvanstate.nl), geldt, nu richtlijn 73/148/EEG is vervangen door de richtlijn, de hiervoor weergegeven overweging van het Hof eveneens voor de toepassing van de richtlijn.

2.1.4. Daargelaten of zich in het algemeen de situatie kan voordoen dat het een burger van de Unie ervan zou weerhouden om zijn land van herkomst te verlaten om op het grondgebied van een andere lidstaat als toerist diensten te ontvangen, omdat bij terugkeer naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit een familielid met de nationaliteit van een derde land niet gerechtigd zou zijn die lidstaat binnen te komen en daar te verblijven onder voorwaarden die ten minste gelijkwaardig zijn aan die welke hij krachtens het gemeenschapsrecht op het grondgebied van een andere lidstaat heeft, is het in dit geval buiten tot prejudiciële vragen nopende twijfel dat zich geen belemmering in het uitoefenen van het recht van vrij verkeer, als hiervoor bedoeld, voordoet. Indien de uitoefening van het recht van vrij verkeer is gelegen in een kortdurend verblijf als toerist in een andere lidstaat, is het voor de effectieve uitoefening van dat recht door de dochter van de

vreemdeling immers niet noodzakelijk dat zij bij dat toeristische verblijf door de vreemdeling wordt vergezeld.

Grief I faalt.

2.2. De vreemdeling betoogt in grief II, samengevat weergegeven, dat de rechtbank, door in het kader van haar beroep op het recht op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven te overwegen dat haar beroep op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) nooit kan leiden tot afgifte van het gevraagde document, de betekenis van dat artikel niet heeft onderkend en ten onrechte geen betekenis heeft toegekend aan artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

2.2.1. Ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000, waarin de bevoegdheid van de minister tot afgifte van een document of schriftelijke verklaring waaruit rechtmatig verblijf blijkt, is neergelegd, heeft de afgifte van zodanig document geen verdere strekking dan dat het bestaan van rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan wordt bevestigd. Dat betekent dat hetgeen de vreemdeling aan haar beroep op artikel 8 van het EVRM ten grondslag heeft gelegd er niet toe kan leiden dat haar verblijf moet worden toegestaan op grond van de richtlijn. Anders dan de vreemdeling betoogt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de beoordeling van het beroep op artikel 8 nooit kan leiden tot het gevraagde document en dat zij, indien zij haar aanspraak op verblijf met het oog op artikel 8 van het EVRM beoordeeld wenst te zien, een daartoe strekkende aanvraag kan indienen.

2.2.2. Voorts klaagt de vreemdeling tevergeefs dat de rechtbank ten onrechte geen betekenis heeft toegekend aan artikel 7 van het Handvest. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 1 december 2010 in zaak nr. 201003052/1/V3; www.raadvanstate.nl), is het Handvest juridisch bindend geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Gelet op artikel 51, eerste en tweede lid, van het Handvest, is het Handvest gericht tot lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, en breidt het Handvest het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan tot waar de bevoegdheden van de Unie reiken, scheidt het geen verdere bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken. Zoals in overweging 2.1.4 is overwogen, is de uitoefening van het recht van vrij verkeer door de dochter van de vreemdeling, die is gelegen in een kortdurend verblijf als toerist in een andere lidstaat, onvoldoende voor het oordeel dat de vreemdeling aan het gemeenschapsrecht een verblijfsrecht kan ontleen. Nu de situatie van de vreemdeling derhalve niet binnen de materiële werkingssfeer van het Handvest valt, is het, gelet op punt 72 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 november 2011, C-256/11, Dereci, (www.eur-lex.europa.eu) buiten tot prejudiciële vragen nopende twijfel dat bij de beoordeling van het besluit van 4 december 2009, waarbij haar aanvraag om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 is afgewezen, voor toetsing aan artikel 7 van het Handvest geen plaats is.

Ook grief II faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd met verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. H.G. Sevenster en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van
mr. M. Klinkers, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

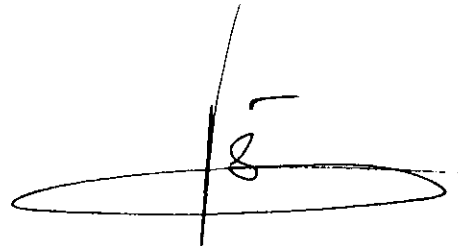
w.g. Klinkers
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 december 2011

549.

Verzonden: 30 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

H

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/48664

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 29 september 2010

inzake

geboren op
nationaliteit Surinaamse,
eiseres,
gemachtigde mr. J. van Bonnekomp,

tegen

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. E. Sweerts.

Procesverloop

Bij besluit van 26 juni 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 31 maart 2009 tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, buiten behandeling gesteld.

Naar aanleiding van het bezwaar van eiseres is de aanvraag alsnog in behandeling genomen, voor het overige is het bezwaarschrift door verweerder bij besluit van 4 december 2009 ongrond verklaard.

Eiseres heeft op 31 december 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 7 juli 2010, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Tevens waren ter zitting de kinderen van eiseres aanwezig, waaronder mevrouw J.J. Snijders, de dochter van eiseres, hierna te noemen: referente. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000. Daartoe acht verweerder redengevend dat referente niet als gemeenschapsonderdaan kan worden aangemerkt, omdat zij de Nederlandse nationaliteit bezit. Volgens verweerder heeft onderzoek uitgewezen dat referente ook om andere redenen niet als gemeenschapsonderdaan

AWB 09/48664

2

kan worden aangemerkt. Niet is gebleken dat referente vanuit Nederland diensten verricht ten behoeve van dienstenontvangers in een andere lidstaat. Ook heeft zij geen gebruik gemaakt van het vrije verkeer van werknemers binnen de EU-EER, aldus verweerder. Het afnemen van een dienst als toerist maakt volgens verweerder evenmin dat referente als gemeenschapsonderdaan kan worden aangemerkt. Het beroep van eiseres op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt buiten de reikwijdte van de toets aan het EU-recht en vindt alleen plaats binnen een reguliere toelatingsaanvraag op nationaalrechtelijke gronden, aldus verweerder.

2. Eiseres kan zich niet met het bestreden besluit verenigen. Daartoe heeft eiseres onder meer aangevoerd dat verweerder ten onrechte het begrip gemeenschapsonderdaan hanteert. Eiseres wijst op het Verdrag van Lissabon dat op 1 december 2009 in werking is getreden, en stelt zich op het standpunt dat sindsdien aan het burgerschap van de Europese Unie een zelfstandige betekenis toekomt. Door negatief te beslissen op de aanvraag is sprake van discriminatie naar status op grond van onderliggende nationaliteit. Een dergelijke vorm van discriminatie is in strijd met diverse verdragsbepalingen. Voorts stelt eiseres zich op het standpunt dat, nu eiseres en referente in België een dienst hebben afgenomen door daar in de Kerstvakantie van het jaar 2008 een vakantiehuis te huren, er niet langer sprake is van een zuiver interne situatie. Hiertoe verwijst eiseres onder meer naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 12 november 2009, 200900969/1 (LJN: BK3910, zoals gepubliceerd op rechtspraak.nl). Bovendien heeft verweerder, door afwijzend te beslissen op de aanvraag gehandeld in strijd met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en artikel 8 van het EVRM.

3. Het wettelijk kader luidt als volgt.

4. Uit artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) (artikel 17 (oud) van het EG-Verdrag) volgt dat er een burgerschap van de Unie wordt ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan. De burgers van de Unie genieten de rechten en zijn onderworpen aan de plichten die bij de Verdragen zijn vastgesteld.

5. Artikel 21 van het VWEU (artikel 18 (oud) van het EG-Verdrag) luidt: "Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

6. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38), is deze van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2 punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

7. Ingevolge artikel 2, tweede lid, van Richtlijn 2004/38 wordt voor de toepassing van deze richtlijn verstaan onder familieled, voor zover thans van belang e) de rechtstreekse

AWB 09/48664

3

bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn.

8. Ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), verschaft Onze Minister aan de vreemdeling, die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder a tot en met d, f tot en met h en j tot en met l, en aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder e, en gemeenschapsonderdaan is als bedoeld in artikel 1, onder e, sub 2°, 4° en 6°, een document of schriftelijke verklaring, waaruit het rechtmatig verblijf blijkt.

9. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder e, onder 1° en 2°, van de Vw 2000, voor zover van belang, worden in deze wet en de daarop berustende bepalingen onder "gemeenschapsonderdanen" verstaan: onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie die op grond van het EG-Verdrag gerechtigd zijn een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven en familieleden van deze onderdanen die de nationaliteit van een derde land bezitten en die uit hoofde van een ter toepassing van het EG-Verdrag genomen besluit gerechtigd zijn een lidstaat binnen te komen en er te verblijven.

10. Volgens het terzake doende beleid, neergelegd in paragraaf B10/1.5 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000, is een Nederlander in beginsel niet aan te merken als gemeenschapsonderdaan, tenzij wordt vastgesteld dat betrokkene (ook) verblijfsrecht ontleent aan het gemeenschapsrecht. Hierbij kan worden gedacht aan een in Nederland gevestigde Nederlander die vanuit Nederland diensten verricht ten behoeve van dienstenontvangers in een andere lidstaat.

11. Het beleid neergelegd in paragraaf B10/5.3.1 van de Vc 2000 bepaalt het volgende: "Het Hof van Justitie van de EG (HvJ EG, 27 oktober 1982, Morson en Jhanjan) heeft aanvaard dat Nederlanders, die nooit gebruik hebben gemaakt van het recht van vrij verkeer van werknemers binnen de EU/EER, op het gebied van gezinsherenigingbeleid in eigen land mogen worden achtergesteld bij gemeenschapsonderdanen in Nederland. De verdragsbepalingen betreffende het vrije verkeer van werknemers en de uitvoeringsregeling hiervan, kunnen volgens het Hof niet worden toegepast op situaties die geen enkel aanknopingspunt hebben met één van de situaties waarvoor het gemeenschapsrecht is geschreven. Nederlanders zijn weliswaar EU/EER-onderdanen, maar zij zijn in beginsel geen gemeenschapsonderdaan als hier bedoeld. Nederlanders kunnen daarom in het algemeen geen beroep doen op het gemeenschapsrecht voor verblijf van familie- of gezinsleden. (...)

12. De rechtbank overweegt als volgt.

13. In geschil is of verweerder de aanvraag van eiseres om afgifte van een verblijfsdocument als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 op de juiste gronden heeft afgewezen.

14. Eiseres kan eerst als familielid van een gemeenschapsonderdaan aanspraak maken op een beschied als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000, wanneer gebleken is dat zij als familielid verblijf beoogt bij een gemeenschapsonderdaan. Eiseres heeft onder meer aangevoerd dat referente Nederlander en Unieburger is en dat eiseres, die onder meer bij referente verblijft, samen met referente naar België is geweest om aldaar de Kerstvakantie door te brengen.

AWB 09/48664

4

15. Volgens vaste jurisprudentie van het HvJ EG, zie onder meer de arresten Morson en Jhanjan (27 oktober 1982, C-35/82 en C-36/82) en Carpenter (11 juli 2002, C-60/00), kunnen verdragbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de ter uitvoerig van deze bepalingen vastgestelde handelingen niet worden toegepast op situaties die geen enkel aanknopingspunt hebben met één van de situaties waarvoor het gemeenschapsrecht is geschreven en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen. Het HvJ EG heeft aanvaard dat Nederlanders die nooit gebruik hebben van het recht op vrij verkeer van werknemers binnen de EU/EER, op het gebied van gezinsherenigingsbeleid in eigen land mogen worden achtergesteld bij gemeenschapsonderdanen in Nederland. Nederlanders zijn weliswaar EU/EER-onderdanen, maar zij zijn in beginsel geen gemeenschapsonderdaan als hier bedoeld. Het eventuele verschil in behandeling tussen deze burgers van de Unie en die welke gebruik hebben gemaakt van hun verkeersvrijheid, met betrekking tot de binnenkomst en verblijf van hun familieleden, valt niet onder de werking van het gemeenschapsrecht (zie het arrest Metock, 25 juli 2008, C-127/08). Het betoog van eiseres in deze faalt derhalve.

16. Op 1 april 2008 heeft het HvJ EG (C-212/06) nog overwogen dat het gemeenschapsrecht niet kan worden toegepast op zuiver interne situaties en dat het burgerschap van de Unie, niet kan worden tegengeworpen aan deze conclusie. Het burgerschap van de Unie heeft immers niet tot doel, de materiële werkingsfeer van het Verdrag uit te breiden tot interne situaties die geen enkele aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht hebben (zie punt 38 en 39).

17. Verder is het vaste jurisprudentie dat indien een vreemdeling op grond van het gemeenschapsrecht als gemeenschapsonderdaan moet worden aangemerkt, hij zijn aanspraak op verblijf rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent. Zoals ook al uit artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 blijkt, heeft de afgifte van een verblijfsdocument uitsluitend een declaratoire werking. Dit betekent dat voor de beantwoording van de vraag of referente als gemeenschapsonderdaan kan worden aangemerkt en eiseres dientengevolge als een familielid in hier bedoelde zin kan worden aangemerkt, de feiten bepalend zijn.

18. Referente stelt dat zij, samen met onder meer eiseres, gebruik heeft gemaakt van het vrije verkeer van diensten door de Kerstvakantie van 2008 in België door te brengen. Eiseres is in 1991 in Nederland binnengekomen en is woonachtig bij haar dochter. (referente). Ook de overige kinderen van eiseres helpen haar door bij de te dragen aan de kosten van levensonderhoud. In 2008 zijn zij allen naar België gegaan om kerst te vieren. De rechtbank is van oordeel dat voorgaande onvoldoende is om referente aan te merken als gemeenschapsonderdaan. Voorgaande is immers onvoldoende voor de conclusie dat referente voor de toepassing van het EU-recht relevante grensoverschrijdende activiteiten heeft verricht. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38 die de Europese Commissie (EC) in juli 2009 heeft vastgesteld. In paragraaf 4.3 van deze richtsnoeren staat, voor zover thans belang: "Om een onderscheid te kunnen maken tussen een gewoon gebruik van het Gemeenschapsrecht en misbruiken, moet worden beoordeeld of de uitoefening van communautaire rechten in een lidstaat vanwaar de EU-burgers en hun familieleden terugkeren reëel en daadwerkelijk was. Indien dat wel het geval is, worden EU-burgers en hun familieleden beschermd door het Gemeenschapsrecht inzake het vrij verkeer van personen. Dat moet geval per geval worden beoordeeld." Niet elke grensoverschrijding kan het gemeenschapsrecht activeren, blijkt ook uit deze richtsnoeren. Zo geeft de EC aan dat bijvoorbeeld een vakantie niet voldoet aan het criterium 'reëel en daadwerkelijk verblijf' in een andere lidstaat.

AWB 09/48664

5

19. Ook het beroep op de uitspraak van de Afdeling van 12 november 2009, 200900969/1 (LJN: BK3910) kan niet slagen, omdat geen sprake is van gelijke gevallen. De echtgenoot van de dcsbetreffende vreemdeling werd in die zaak als gemeenschapsonderdaan in de zin van economisch niet-actieven op grond van de Richtlijn 2004/38 aangemerkt, omdat hij in België gedurende enkele maanden een medische behandeling heeft ondergaan. Daarvan is in onderhavig geval geen sprake.

20. Uit voorgaande volgt dat, nu referente geen voor het gemeenschapsrecht relevante grensoverschrijdende activiteiten heeft verricht, zij aan het gemeenschapsrecht geen rechten kan ontlenen. Dit betekent dat ook eiseres aan het gemeenschapsrecht geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan ontlenen.

21. De stelling van eiseres dat het bestreden besluit een ongerechtvaardigd onderscheid oplevert tussen familieleden van gemeenschapsonderdanen en burgers van de Unie volgt de rechtbank niet. Zoals het HvJ EG in (punt 78) van het arrest Metock heeft overwogen, valt het eventuele verschil in behandeling met betrekking tot de binnenkomst en het verblijf van familieleden van enerzijds burgers van de Unie die geen en anderzijds burgers van de Unie die wel gebruik hebben gemaakt van hun verkeersvrijheid, niet onder de werking van het gemeenschapsrecht. Het beroep op artikel 18 VWEU (artikel 12 (oud) van het EG-verdrag) kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet slagen. Evenmin levert het enkele feit dat verweerder familieleden van burgers van de Unie niet hetzelfde verblijfsrecht toekent als familieleden van gemeenschapsonderdanen, strijd op met artikel 14 juncto artikel 8 van het EVRM. Eiseres kan immers, indien zij haar aanspraak op verblijf beoordeeld wil zien op grond van het familieleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM, een daartoe strekkende aanvraag indienen. Er is dan ook geen sprake van schending van het discriminatieverbod zoals neergelegd in artikel 14 van het EVRM. De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en daarmee het voor de lidstaten bindend worden van het Handvest op 1 december 2009 doet aan voorgaand oordeel niet af. Daarbij merkt de rechtbank op dat het HvJ EG in voornoemd arrest Metock tot zijn oordeel is gekomen, terwijl het kenbaar rekenschap heeft gehad van het Handvest.

22. Tot slot kan niet worden geoordeeld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten te beoordelen of de negatieve beslissing op de aanvraag om eiseres een document als bedoeld in artikel 9 van de Vw 2000 te verlenen een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM. Weliswaar valt, in tegenstelling tot hetgeen verweerder in het bestreden besluit opmerkt, artikel 8 van het EVRM na de inwerkingtreding van het Handvest onder de reikwijdte van de toets aan het EU-recht, doch dit leidt niet tot een andere conclusie. Immers een beoordeling van het beroep van eiseres op artikel 8 van het EVRM (danwel op artikel 7 van het Handvest) zal nooit kunnen leiden tot de afgifte van het verzochte verblijfsdocument, zijnde een document waaruit het verblijfsrecht van eiseres blijkt als familielid van een gemeenschapsonderdaan.

23. Hetgeen van de zijde van eiseres overigens naar voren is gebracht heeft de rechtbank niet tot een ander oordeel kunnen brengen.

24. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard. De rechtbank ziet voorts geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling of voor vergoeding van het griffierecht.

25. Beslist wordt als volgt

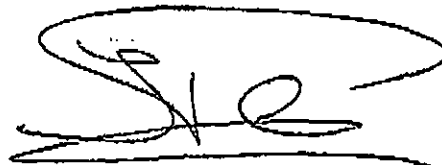
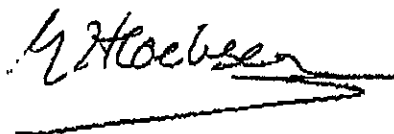
AWB 09/48664

6

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. I.S. Peckens als rechter in tegenwoordigheid van mr. M.R. Hoeksema als griffier en in het openbaar uitgesproken op 29 september 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **29 SEP. 2010**

Fischer
Advocaten

specialisatie:
sociale zekerheid
jeugdrecht

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag
fax 070 365 13 80

Haarlem, 26 oktober 2010

BETREFT:

Ons dossier: 10265 JB
Boezerman
Kenmerk Rechtbank: Awb 09/48664

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 OKT 2010	
ZAKNR.	2010/0287/1/1/2
AAN:	V2
BEHANDELD DOOR:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelachtbare Vrouwe, Heer,

Namens (verder:), geboren op 1 van Surinaamse nationaliteit, teken ik, tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd, hoger beroep aan tegen de uitspraak van 29 september 2010, Awb 09/48664 (beroep), van de enkelvoudige kamer van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Den Bosch (bijlage 1; verder: de uitspraak 29 september 2010).

De procedure.

Op 31 maart 2009 verzoekt om toetsing aan het recht van de Europese Unie ter bevestiging van haar declaratoire verblijfsrecht. Bij besluit van 26 juni 2009 wijst de IND het verzoek om toetsing af, waartegen op 1 juli 2009 bezwaar wordt gemaakt. Bij besluit van 4 december 2009 wordt het bezwaar ongegrond verklaard, waartegen op 31 december 2009 beroep is ingesteld. De enkelvoudige kamer van de rechtbank Den Bosch behandelt het beroep op 7 juli 2010. Bij uitspraak van 29 september 2010 verklaart de enkelvoudige kamer van de rechtbank het beroep ongegrond.

De feiten.

is op in Suriname als Nederlander geboren.
huwt met geboren op te
Suriname, met wie vier kinderen kreeg:

secretariaat en
juridische ondersteuning:
s. azouagh
m.d. edens
j.m. rümke
s. tepeyurt

advocaten:
f. van bennekom
e.c. cerezo-weijzenfeld
w.g. fischer
j. klaas
j.h. kruseman
h.m. de roo

Harmerjansweg 15
2011 AZ Haarlem
Tel. (023) 542 66 88
Fax (023) 542 66 90
www.fischeradvocaten.nl
E-mail: fischer@balienet.nl
Stichting Derdengelden
nr. 1138.22.457

Fischer
Advocaten

, geboren te) op
 , geboren te) op
 , geboren te) op
 , geboren te) op

In 1970 vestigt het gezin zich in Nederland. Judiwiina keert in 1979 met haar vier kinderen naar Suriname terug nadat haar huwelijk strandt. Judiwiina weet niet dat het Nederlanderschap haar door tijdsverloop ontnomen zou worden, dit beleid is niet bekend gemaakt. Alle kinderen vestigen zich voor studie in Nederland, omdat vader Snijders Nederlander is behouden zij de Nederlandse nationaliteit. Ook de zussen van Judiwiina wonen in Nederland. In 1990 komt Judiwiina op basis van een visum Nederland binnen, maar keert terug naar Suriname omdat haar moeder ernstig ziek blijkt en overlijdt. Judiwiina was Na de begrafenis is Judiwiina alleen thuis als twee mannen het huis binnendringen en Judiwiina geweld aandoen. Judiwiina reist overstuur halsoverkop in december 1991 op basis van een visum Nederland legaal binnengekomen. Judiwiina trok in bij dochter Judith. De woning die door haar moeder werd gehuurd is niet meer beschikbaar. In Suriname heeft Judiwiina niemand meer.

Al Judiwiina haar naaste familie woont in Nederland en is burger van de Unie. Judiwiina komt ten laste van het gezin van en (klein)kinderen en , allen burger van de Unie. logcert ook wel bij dochter Sandra Sneiders of bij zoon en kleinkinderen en Judiwiina maakt deel uit van een Afro-Surinaamse extended family. Verblijfsgevers zijn allen Nederlands burger van de Unie.

Judiwiina heeft in 2008 in België in Mol met haar kinderen en kleinkinderen de kerstdagen doorgebracht in een aldaar gehuurde bungalow. Dochter heeft in mei 2010 met Judiwiina in Antwerpen verbleven in het kader van een toeristisch bezoek. Sandra en Judiwiina hebben overnacht in een hotel aldaar.

Grief I.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank stelt in de uitspraak van 29 september 2010 vast in rechtsoverweging 15 tot en met 17 dat beoordeling van het verzoek afhangt van:

- de vraag of sprake is van een situatie die geen enkel aanknopingspunt heeft met één van de situaties waarvoor het gemeenschapsrecht is gegeven en waarvan alle relevante elementen geheel in de intrene sfeer van een enkele lidstaat liggen, waarbij
- de feiten bepalend zijn.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank overweegt dit als volgt:

Fischer
Advocaten

15. Volgens vaste jurisprudentie van het HvJ EG, zie onder meer de arresten *Morson en Jhanjan* (27 oktober 1982, C-35/82 en C-36/82) en *Carpenter* (11 juli 2002, C-60/00), kunnen verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de ter uitvoering van deze bepalingen vastgestelde handelingen niet worden toegepast op situaties die geen enkel aanknopingspunt hebben met één van de situaties waarvoor het gemeenschapsrecht is geschreven en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen. Het HvJ EG heeft aanvaard dat Nederlanders die nooit gebruik hebben van het recht op vrij verkeer van werknemers binnen de EU/ERL, op het gebied van gezinsverenigingsbeleid in eigen land mogen worden achtergesteld bij gemeenschapsonderdanen in Nederland. Nederlanders zijn weliswaar EU/ERL-onderdanen, maar zij zijn in beginsel geen gemeenschapsonderdanen als hier bedoeld. Het eventuele verschil in behandeling tussen deze burgers van de Unie en die welke gebruik hebben gemaakt van hun verkeersvrijheid, met betrekking tot de binnenkomst en verblijf van hun familieleden, valt niet onder de werking van het gemeenschapsrecht (zie het arrest *Metock*, 25 juli 2008, C-127/08). Het betoog van eiseres in deze faalt derhalve.

16. Op 1 april 2008 heeft het HvJ EG (C-212/06) nog overwogen dat het gemeenschapsrecht niet kan worden toegepast op zuiver interne situaties en dat het burgerschap van de Unie, niet kan worden toegeworpen aan deze conclusie. Het burgerschap van de Unie heeft immers niet tot doel, de materiële werkings sfeer van het Verdrag uit te breiden tot interne situaties die geen enkele aanknopingspunt met het gemeenschapsrecht hebben (zie punt 38 en 39).

17. Verder is het vaste jurisprudentie dat indien een vreemdeling op grond van het gemeenschapsrecht als gemeenschapsonderdaan moet worden aangemerkt, hij zijn aanspraak op verblijf rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent. Zoals ook al uit artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 blijkt, heeft de afgifte van een verblijfsdocument uitsluitend een declaratoire werking. Dit betekent dat voor de beantwoording van de vraag of referente als gemeenschapsonderdaan kan worden aangemerkt en eiseres dientengevolge als een familielid in hier bedoelde zin kan worden aangemerkt, de feiten bepalend zijn.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank kwalificeert in rechtsoverweging 18 het feit dat verblijfgeefster a in België diensten hebben afgenomen *niet* als:

“voor de toepassing van het EU-recht relevante grensoverschrijdende activiteiten”.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank gaat hier voorbij aan het feit dat in dit geval onmiskenbaar sprake is van aanknopingspunt met het recht van de Europese Unie. Er is hier geen louter interne situatie en een onderscheid maken naar de aard van de dienst is niet toegestaan.

Tot de verkeersvrijheid het Vrij Verkeer van Diensten behoort naar vaste rechtspraak het afnemen van een dienst als toerist, zoals reeds het Hof van Justitie, 19 januari 1999, zaak *Calfa* tegen Griekenland, C-348/96, punt 16, vaststelt:

“dat met name toeristen zijn te beschouwen als personen te wier behoeve diensten worden verricht (zie arrest *Cowan*, 186/87, Jurispr. blz. 195, punt 15).”

Fischer
Advocaten

Het Hof van Justitie heeft ook in andere zaken bevestigd dat het afnemen van diensten een wezenlijk deel uitmaakt van de Vrijheid van Diensten (HvJ EG, 1 januari 1984, 286/82, *Louisi en Carbone*; arrest van 17 februari 2005, de zaak *Salah Oulane tegen Nederland*, C-215/03, punt 37).

De enkelvoudige kamer van de rechtbank geeft met de navolgende overweging toepassing aan het recht van de Europese Unie:

18. Referente stelt dat zij, samen met onder meer eiseres, gebruik heeft gemaakt van het vrije verkeer van diensten door de Kerstvakantie van 2008 in België door te brengen. Eiseres is in 1991 in Nederland binnengekomen en is woonachtig bij haar dochter (referente). Ook de overige kinderen van eiseres helpen haar door bij de te dragen aan de kosten van levensonderhoud. In 2008 zijn zij allen naar België gegaan om kerst te vieren. De rechtbank is van oordeel dat voorgaande onvoldoende is om referente aan te merken als gemeenschapsonderdaan. Voorgaande is immers onvoldoende voor de conclusie dat referente voor de toepassing van het EU-recht relevante grensoverschrijdende activiteiten heeft verricht. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38 die de Europese Commissie (EC) in juli 2009 heeft vastgesteld. In paragraaf 4.3 van deze richtsnoeren staat, voor zover thans belang: "Om een onderscheid te kunnen maken tussen een gewoon gebruik van het Gemeenschapsrecht en misbruiken, moet worden beoordeeld of de uitoefening van communautaire rechten in een lidstaat vanwaar de EU-burgers en hun familieleden terugkeren reëel en daadwerkelijk was. Indien dat wel het geval is, worden EU-burgers en hun familieleden beschermd door het Gemeenschapsrecht inzake het vrij verkeer van personen. Dat moet geval per geval worden beoordeeld." Niet elke grensoverschrijding kan het gemeenschapsrecht activeren, blijkt ook uit deze richtsnoeren. Zo geeft de EC aan dat bijvoorbeeld een vakantie niet voldoet aan het criterium 'reëel en daadwerkelijk verblijf' in een andere lidstaat.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank concludeert als volgt:

20. Uit voorgaande volgt dat, nu referente geen voor het gemeenschapsrecht relevante grensoverschrijdende activiteiten heeft verricht, zij aan het gemeenschapsrecht geen rechten kan ontleen. Dit betekent dat ook eiseres aan het gemeenschapsrecht geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan ontleen.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank geeft hier een uitleg van het recht van de Europese Unie waarvoor geen grondslag bestaat in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

... en ... hebben gebruik gemaakt van het Vrije Verkeer van Diensten. Daardoor is sprake van aanknopning met het recht van de Europese Unie. Daardoor is niet langer sprake van een louter interne situatie.

Hier liggen Europees rechtelijke rechtsvragen voor:

I Geeft louter het gebruik van het Vrij Verkeer van Diensten aanknopning met het recht van de Europese Unie, aangezien door de grensoverschrijdende activiteiten niet kan worden gezegd dat sprake is van een louter interne situatie?

II Is een individuele Lidstaat bevoegd een belemmerend maatstaf in te voeren door de rechtens relevante betekenis van de dienst af te laten hangen van de aard

en de duur van de dienst, of wordt daarmee een niet geoorloofd onderscheid gemaakt?

Het gaat hier om voor de rechtsontwikkeling en rechtsbescherming in algemene zin relevante vraagstukken.

Het hoger beroep is ontvankelijk. Grief I slaagt, althans de opgeworpen rechtsvragen dienen beantwoord te worden.

Er is maar één instantie die bevoegd is uitleg te geven over de reikwijdte van het recht van de Europese Unie: dat is het Hof van Justitie EU. Verzocht wordt het Hof van Justitie EU de voorliggend rechtsvragen voor te leggen.

Grief II.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank stelt in de uitspraak van 29 september 2010 in rechtsoverweging 21 en 22 dat bij beoordeling van het verzoek tot vaststelling van het declaratoire verblijfsrecht geen betekenis toekomt aan:

- artikel 8 Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden recht op privé-leven, familie en gezinsleven, omdat bij toetsing aan het recht van de Europese Unie hieraan niet wordt getoetst en deze verdragsbepaling nooit kan leiden tot de gevraagde verblijfstatus, en
- het Verdrag van Lissabon geen betekenis toekomt.

Het Hof van Justitie EU toets naar vaste rechtspraak aan het Charter of Fundamental Rights en aan artikel 8 Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (HvJ EU, 4 maart 2010, Rhimou Chakroun tegen Nederland, C 578/08, met name punt 44, 63 en 65; HvJ EU, 23 december 2009, Jasna Detiček tegen Maurizio Sgueglia, C 403/09, met name punt 53 t/m 58).

De enkelvoudige kamer van de rechtbank laat ten onrechte na betekenis toe te kennen aan artikel 8 Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het Europese Gemeenschapsrecht is een rechtsstelsel dat autonoom en bindend doorwerkt in de rechtsorde van de Lid-Statens, weten we al sinds 1962:

- de directe doorwerking blijkt uit Van Gend en Loos (HvJ 5 februari 1963, Van Gend en Loos, 26/62, Jur., 1963, 3, ro 14 en 15.),
- het primaat uit Costa-ENEL (HvJ 15 juli 1964, Costa vs. ENEL, 6/64, Jur., 1964, 1203, 1224).

Op elk bestuursorgaan rust een zelfstandige verplichting tot toetsing aan het EG-Verdrag en aanverwante regelgeving (HvJ 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, Jur., 1978, 629).

De enkelvoudige kamer van de rechtbank laat na te toetsen aan het Verdrag van Lissabon. Hiermee stelt de enkelvoudige kamer van de rechtbank zich op het standpunt stelt dat in het kader van de onderhavige procedure geen betekenis toekomt aan:

- het Verdrag betreffende de Europese Unie (verder: VEU)
- het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) en
- het Charter of Fundamental Rights of the European Union.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank overweegt als volgt:

21. De stelling van eiseres dat het bestreden besluit een ongerechtvaardigd onderscheid oplevert tussen familieleden van gemeenschapsonderdanen en burgers van de Unie volgt de rechtbank niet. Zoals het HvJ EG in (punt 78) van het arrest *Metock* heeft overwogen, valt het eventuele verschil in behandeling met betrekking tot de binnenkomst en het verblijf van familieleden van enerzijds burgers van de Unie die geen en anderzijds burgers van de Unie die wel gebruik hebben gemaakt van hun verkeersvrijheid, niet onder de werking van het gemeenschapsrecht. Het beroep op artikel 18 VWEU (artikel 12 (oud) van het EG-verdrag) kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet slagen. Evenmin levert het enkele feit dat *verweerder familieleden van burgers van de Unie niet hetzelfde verblijfsrecht toekent als familieleden van gemeenschapsonderdanen*, strijd op met artikel 14 juncto artikel 8 van het EVRM. Eiseres kan immers, indien zij haar aanspraak op verblijf beoordeeld wil zien op grond van het familieleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM, een daartoe strekkende aanvraag indienen. Er is dan ook geen sprake van schending van het discriminatieverbod zoals neergelegd in artikel 14 van het EVRM. De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en daarmee het voor de lidstaten bindend worden van het Handvest op 1 december 2009 doet aan voorgaand oordeel niet af. Daarbij merkt de rechtbank op dat het HvJ EG in voornoemd arrest *Metock* tot zijn oordeel is gekomen, terwijl het kenbaar rekenschap heeft gehad van het Handvest.

22. Tot slot kan niet worden goordeeld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten te beoordelen of de negatieve beslissing op de aanvraag om eiseres een document als bedoeld in artikel 9 van de Vw 2000 te verliezen een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM. Weliswaar valt, in tegenstelling tot hetgeen verweerder in het bestreden besluit opmerkt, artikel 8 van het EVRM na de inwerkingtreding van het Handvest onder de reikwijdte van de toets aan het EU-recht, doch dit leidt niet tot een andere conclusie. Immers een beoordeling van het beroep van eiseres op artikel 8 van het EVRM (danwel op artikel 7 van het Handvest) zal nooit kunnen leiden tot de afgifte van het verzochte verblijfsdocument, zijnde een document waaruit het verblijfsrecht van eiseres blijkt als familielid van een gemeenschapsonderdaan.

Het Hof van Justitie EU stelt vast dat het Charter of Fundamental Rights of the European Union dezelfde juridische waarde heeft als de Verdragen, zijnde het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (HvJ EU, 4 maart 2010, Rhimou Chakroun tegen Nederland, C 578/08, met name punt 44).

Het Hof van Justitie toets aan het Charter of Fundamental Rights of the European Union. De enkelvoudige kamer van de rechtbank laat ten onrechte na te toetsen aan het Charter of Fundamental Rights of the European Union.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank laat ten onrechte na betekenis toe te kennen aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie.

De enkelvoudige kamer van de rechtbank schaaft zich hiermee achter het standpunt van verweerder dat het Charter of Fundamental Rights of the European Union en het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie van generlei waarde zijn.

Het Verdrag betreffende de Europese Unie legt in Titel II, BEPALINGEN INZAKE DE DEMOCRATISCHE BEGINSELEN, in artikel 9 VEU vast:

De Unie eerbiedigt in al haar activiteiten het beginsel van gelijkheid van haar burgers, die gelijke aandacht genieten van haar instellingen, organen en instanties. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap en treedt niet in de plaats daarvan.

Het Verdrag van Lissabon legt in artikel 20 VWEU vast dat het burgerschap van de Unie een zelfstandige betekenis toekomt en 'naast' het nationale burgerschap staat:

Artikel 20

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie **komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.**

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,
a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;
[...]

Het Verdrag betreffende de Werking van de Unie is op 1 december 2009 in werking getreden. Art.20 Werkingsverdrag geeft derhalve een zelfstandige aanknopng met het recht van de Unie. De enkelvoudige kamer van de rechtbank moet het recht van de Europese Unie toepassen en kan hieraan niet ongemotiveerd voorbijgaan.

Artikel 21 VWEU geeft iedere burger van de Unie het recht vrij te verblijven op het grondgebied van de Unie. Elke burger van de Unie heeft het recht op family

Fischer
Advocaten

life, de Lid-Staat komt daarbij geen margin of appreciation toe. De burger van de Unie heeft het recht in de Lidstaten te verblijven met de familieleden die ten laste van het gezin komen (aldus HvJ EG, 9 januari 2007, Jia tegen Zweden, C 1/05).

De zaak Chakroun gaat over het recht op privé-leven, familie en gezinsleven van een Marokkaan en RI 2003/86/EG. Het Hof toetst naar analogie van de zaak Eind (ib idem, punt 46) omdat het gaat om de eenduidige uitleg van dezelfde communautaire begrippen. Chakroun is een derdelander, die legaal verblijft in de Europese Unie en ter zake diens recht op privé-leven, familie en gezinsleven heeft Nederland geen beoordelingsmarge (HvJ EU, 4 maart 2010, Rhimou Chakroun tegen Nederland, C 578/08, met name punt 41 en 64).

Waarom zou Chakroun - een derdelander - zich wel kunnen beroepen op art.7 Charter of Fundamental Rights en artikel 8 Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en is verblijfgever Judith Jonita Sniijders – een burger van de Unie – van een dergelijke bescherming uitgesloten?

De Staat maakt hier een onderscheid op grond van status ter zake de toepassing van het recht op privé-leven, familie en gezinsleven. De Staat laat na dit onderscheid te rechtvaardigen.

Het Charter of Fundamental Rights of the European Union bepaalt:

CHAPTER II

FREEDOMS

Article 7

Respect for private and family life

Everyone has the right to respect for his or her private and family life, home and communications.

CHAPTER III

EQUALITY

Article 20

Equality before the law

Everyone is equal before the law.

Article 21

Non-discrimination

1. Any discrimination based on any ground such as sex, race, colour, ethnic or social origin, genetic features, language, religion or belief, political or any other opinion, membership of a national minority, property, birth, disability, age or sexual orientation shall be prohibited.

2. Within the scope of application of the Treaty establishing the European Community and of the Treaty on European Union, and without prejudice to the special provisions of those Treaties, any discrimination on grounds of nationality shall be prohibited.

Indien een Staat een onderscheid maakt ter zake het recht op privé-leven, familie en gezinsleven dient de Staat dat onderscheid te rechtvaardigen. Het Europees rechtelijk evenredigheidsbeginsel verplicht daartoe.

Ook art. 14 jo art. 8 in samenhang met Protocol nr. 12 verzet zich tegen elke andere behandeling op grond van status. Het family life en het privé-leven van in Nederland valt binnen de ambit van art. 8 EVRM.

Hier liggen Europees rechtelijke rechtsvragen voor:

III Kan de nationale rechter in het kader van toetsing aan het recht van de Europese Unie stellen dat artikel 8 Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden recht op privé-leven, familie en gezinsleven geen betekenis toekomt omdat het recht op privé-leven, familie en gezinsleven nooit tot een europees rechtelijke verblijfstatus kan leiden?

IV Kan de nationale rechter in het kader van toetsing aan het recht van de Europese Unie stellen dat art. 7 Charter of Fundamental Rights, dat het recht op privé-leven, familie en gezinsleven ongeclausuleerd vastlegt, geen betekenis toekomt en nooit tot een europees rechtelijke verblijfstatus kan leiden?

V Kan de nationale rechter in het kader van toetsing aan het recht van de Europese Unie nalaten betekenis toe te kennen dat het Charter of Fundamental Rights of the European Union en het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie?

Fischer
Advocaten

VI Kan ter zake het recht op privé-leven, familie en gezinsleven de Lidstaat een onderscheid maken tussen het recht op privé-leven, familie en gezinsleven van burgers van de Unie enerzijds en anderzijds het recht op privé-leven, familie en gezinsleven van een legaal in de Lidstaat verblijvende derdelander, waardoor de burger van de Unie een minder sterk recht op recht op privé-leven, familie en gezinsleven heeft dan de legaal in de Lidstaat verblijvende derdelander, of dient de Lidstaat dit onderscheid te rechtvaardigen en zo ja aan de hand van welke maatstaven?

VII Komt betekenis toe aan de aanknopng met het recht van de Europese Unie door de verzelfstandiging van het burgerschap van de Unie of is hiervan enkel sprake in combinatie met een binnengrensoverschrijdende activiteit en welke betekenis heeft dan de totstandkoming van de Europese Unie, dat immers één Ruimte is van "Freedom, Security and Justice" (preambule Charter of Fundamental Rights of the European Union)?

Het gaat hier om voor de rechtsontwikkeling en rechtsbescherming in algemene zin relevante vraagstukken.

Het hoger beroep is ontvankelijk. Grief I slaagt, althans de opgeworpen rechtsvragen dienen beantwoord te worden.

Er is maar één instantie die bevoegd is uitleg te geven over de reikwijdte van het recht van de Europese Unie: dat is het Hof van Justitie EU. Verzocht wordt het Hof van Justitie EU de voorliggend rechtsvragen voor te leggen.

Hoogachtend,

J. van Bennekom